

Arrest

nr. 126 926 van 10 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. ROMMENS en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A. A. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Tadzjiekse origine te zijn. U werd geboren op 4 april 1962 in het dorp Guldara van het Shakardara district van de provincie Kabul. U bent later, nog op jonge leeftijd, verhuisd naar de stad Kabul. Van 1372 (maart 1993 - maart 1994) tot 1381 (maart 2002- maart 2003) heeft u in Mazar-i-Sharif gewoond, daarna keerde u terug naar Kabul stad. U ging tot de 12de graad naar school en heeft vervolgens een lerarenopleiding genoten. U werkte drie jaar als leerkracht. In 1368 (maart 1989-maart 1990) werkte u voor een jaar op het departement onderwijs. Nadien heeft u niet meer in het onderwijs gestaan. U had een winkel waar u onder andere alcoholische drank verkocht. Daarnaast had u ook een zaak in de inkoop en verkoop van wagens. U was ook actief als taxichauffeur. U bent in 1366 (maart 1987-maart 1988) getrouwd met Mahbooba. Uw vrouw is in

saur 1389 (april/mei 2010) overleden. U bent niet hertrouwd. U heeft een dochter Fatana. Ze is getrouwd en woont nog steeds in Kabul stad.

Bij aanvang van uw gehoor op 24 oktober 2013 verklaarde u gewerkt te hebben voor Ajmin Rahimi Trading (ART) als hoofd van de transportafdeling. U verklaarde hierdoor problemen gekregen te hebben met de taliban. U werd tijdens een opdracht voor het bedrijf ontvoerd door de taliban maar u kon ontsnappen. U keerde terug naar Kabul. De taliban kwam nog enkele keren langs om naar u te vragen. Uw vader vond dat u Afghanistan diende te verlaten.

Na de pauze tijdens uw gehoor van 24 oktober 2013 verklaarde u dat u niet voor ART heeft gewerkt. U verklaarde wel een winkel gehad te hebben en een bedrijf dat wagens inkoop en verkoopt. Hierbij zou u ook een soort taxibedrijf gehad hebben. U vervoerde soms medewerkers van (buitenlandse) organisaties naar de provincie Logar. U kreeg een telefoontje van de taliban. Ze wilden dat u hen zou helpen maar u ging hier niet op in. Toen u in de maand saur van 1390 (april/mei 2011) op de terug weg was van Logar naar Kabul werd u ter hoogte van de Mes Aynak mijn tegengehouden door onbekende personen. U werd door een andere wagen tegengehouden. Er werd u gevraagd of u een ziek persoon mee kon nemen naar Kabul stad. U vertelde hen dat u niet zo ver ging. Ze zeiden dat dit geen probleem was en ze tot daar mee zouden gaan. Toen u in het district Char Asia (Chahar Asyab) kwam kwamen de passagiers tot de vaststelling dat ze de nodige documenten vergeten waren en vroegen u om te keren. U maakt rechtsomkeer. Ze lieten u tot de bazaar rijden en u dacht dat u daar diende te stoppen. Vervolgens bevelen ze u door te rijden. Toen u de bazaar gepasseerd was haalden ze hun wapens boven en dwongen ze u verder te rijden. Aan Tangi Waghjan diende u de geasfalteerde weg te verlaten. Ze namen u mee naar een huis. U ontdekte dat uw ontvoerders van de Haqqani groep van de taliban waren. U werd in het huis mishandeld en geslagen. Ze wilden dat u hen de namen en de adressen van de personen die u vervoerde zou geven. Tijdens de nacht bent u erin geslaagd te ontsnappen. U kon de nacht doorbrengen bij een onbekende man en vervolgens kon u uw weg naar Kabul verderzetten. U bleef nog één week in Kabul stad (maar niet in uw huis) en vertrok daarna naar Puli Khumri. Tijdens deze week kwamen ze twee keer naar u vragen bij u thuis en gingen ze eenmaal naar het huis van uw vader. U besloot Afghanistan te verlaten. Op 27 september 2011 kwam u aan in België en de volgende dag heeft u asiel aangevraagd. Tien dagen na uw vertrek hebben de taliban uw vader gedood op 20 jauza 1390 (10 juni 2011) en later hebben ze uw broer nog twee keer aangevallen (op mizan 1391 (september/oktober 2012) en saratan 1392 (juni/juli 2013)). Er werden ook nog drie dreigbrieven gestuurd na uw vertrek.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument), 3 arbeidscontracten van ART, uw werkbadge van ART neer. Op 5 december 2013 legde u nog een bevestigingsbrief van een parlamentslid en enveloppe waarmee deze opgestuurd werden voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en door onderzoek wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben voor uw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn en weinig aannemelijk zijn dat er geen geloof kan aan gehecht worden.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u twee verschillende verhalen heeft verteld. Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en in eerste instantie op het CGVS heeft u onjuiste verklaringen gegeven. Na de pauze op 24 oktober 2013 verklaarde u dat u uw echte problemen wou vertellen en dat u de eerder afgelegde verklaringen foutief waren (gehoorverslag 24/10/2013, p. 13). U zou in eerste instantie een ander verhaal verteld hebben omdat men (andere asielzoekers) u vertelde dat u zonder ondersteunende documenten i.v.m. uw problemen geen kans zou maken op asiel. U was zelf niet in het bezit van enig document i.v.m. uw problemen (gehoorverslag 24/10/2013, p. 13, 14) en kon er ook niet aangeraken. U kon via een bevriende asielzoeker aan valse documenten geraken (gehoorverslag 24/10/2013, p. 13, 15) en u heeft hier een fictief vervolgingsverhaal aan op gehangen, namelijk dat u omwille van uw werk voor ART problemen kreeg met de taliban. Op het CGVS verklaarde u plotseling dat wat u verteld had niet waar was en dat u andere problemen had (gehoorverslag 24/10/2013, p. 13).

Het is dan ook opmerkelijk dat u op 5 december 2013 wel in het bezit was van een document i.v.m. uw problemen omwille van uw taxidienst (een bevestiging van een parlamentslid van uw problemen) en dit meer dan twee jaar na uw asiel aanvraag (28 september 2011). U probeert dit te verklaren door

te stellen dat u tegen uw familie gezegd had dat uw procedure reeds was afgerond en dat u de nodige verblijfsdocumenten bezat. Hierdoor zou u geen documenten kunnen vragen hebben aan uw familie (gehoorverslag 5/12/2013, p. 3). Deze verklaring kan niet als verschoning aanvaardt worden. U had reeds bij aankomst in België de mogelijkheid om documenten te vragen aan uw familie. Uw heeft uw verklaring en de vragenlijst bij DVZ maar afgelegd op 10 november 2011 (zie vragenlijst en verklaring) en had toen reeds meer dan een maand te tijd gehad om een document te bekomen. Van iemand die asiel aanvraagt en een vrees wil aantonen ten opzichte van zijn land kan men verwachten dat deze persoon al het mogelijke doet om dit aan te tonen. Op een asielzoeker rust bovendien de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. U heeft niet voldaan aan de medewerkingsplicht die van een asielzoeker wordt verwacht. Doordat u eerst een valse verklaring heeft afgelegd wordt uw algemene geloofwaardigheid aangetast.

Daarnaast zitten er ook enkele verschillen tussen uw verklaringen van 24 oktober 2013 en 5 december 2013. Zo spreekt u tijdens uw eerste gehoor van een wagen en twee motorfietsen die u zouden tegengehouden hebben. De wagen zou voor de uwe gestopt zijn en de motorfietsen zouden naast uw wagen komen rijden zijn en u teken gedaan hebben te stoppen (gehoorverslag 24/10/2013, p. 19). Tijdens uw tweede gehoor is er geen sprake meer van de 2 motorfietsen en komt de andere wagen naast de uwe rijden om u te doen stoppen (gehoorverslag 5/12/2013, p. 5). Tijdens uw eerste gehoor verklaarde u dat ze allemaal een wapen bij zich droegen (gehoorverslag 24/10/2013, p. 19) maar bij uw tweede gehoor had er slechts een van hen een wapen (gehoorverslag 5/12/2013, p. 6). Deze versie van de feiten verschilt van de eerste. Deze vaststelling laat concluderen dat de feiten zich niet hebben voorgedaan zoals u ze vertelt.

U verklaarde verder ook dat de taliban u niet hebben vastgebonden tijdens uw ontvoering (gehoorverslag 5/12/2013, p. 9). Het is dan ook merkwaardig dat u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS heeft verklaard dat ze u in het begin vastgebonden hebben (gehoorverslag 24/10/2013, p. 19).

Een van hun zou met u gesproken hebben maar u heeft er geen idee van wie (gehoorverslag CGV 5/12/2013, p. 9), nochtans heeft u tijdens uw eerste gehoor verklaard dat deze persoon werd aangesproken met Maulawi Saheb (gehoorverslag 24/10/2013, p. 20). Dat u dit bij een later gehoor niet vermeldt komt uw geloofwaardigheid niet ten goede.

De manier waarop u bent kunnen ontsnappen is ook opmerkelijk te noemen. 's Nachts zou u in de mogelijkheid geweest zijn om te ontsnappen. Niemand zou wakker gebleven zijn om u te bewaken (gehoorverslag 5/12/2013, p. 6) en u kon zonder meer weggelopen, u bent in de juiste richting beginnen lopen door de stand van de maan (gehoorverslag 5/12/2013, p. 8). U volgde niet de route of de richting die u had genomen met de auto (gehoorverslag CGVS, p. 8). U kwam onderweg enkele mensen tegen maar heeft niemand om hulp gevraagd (u wou niet dat andere mensen u zagen) (gehoorverslag 5/12/2013, p. 7) tot u een oudere man tegenkwam (gehoorverslag 5/12/2013, p. 7). Hij wou u helpen. U gevraagd waarom u deze man wel kon vertrouwen en de andere mensen niet antwoordde u dat u geen andere opties zag dan om hulp vragen, mocht u gedood worden dan was het maar zo (gehoorverslag 5/12/2013, p. 7), dit is een vreemde stelling voor iemand die net ontsnapt is aan de taliban en zich eerst verborgen houdt om niet ontdekt te worden. U heeft hem niet gevraagd waar u zich bevond (gehoorverslag 5/12/2013, p. 6, 7), wat bevreemdend is daar u zo snel mogelijk thuis wou geraken (gehoorverslag 5/12/2013, p. 7) en de weg diende te weten (gehoorverslag CGVS, p. 7), u heeft hem wel gevraagd u de weg uit te leggen. Dat u dan in het geheel niet gevraagd heeft waar u zich bevond is opmerkelijk. Zeker ook omdat u uw familie heeft verwittigd om hen gerust te stellen (gehoorverslag 5/12/2013, p. 7) en u laat uitschijnen dat ze u zijn komen halen bij deze persoon (gehoorverslag 5/12/2013, p. 7). Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas. Het hoeft weinig betoog dat de door u beschreven zaken allerm minst kunnen overtuigen.

Bovendien is het opvallend dat de taliban zoveel moeite zouden gedaan hebben om u te ontvoeren, ze hebben er een hele list voor verzonnen (de nood om een zieke te vervoeren naar Kabul), en na uw ontsnapping zoveel moeite zouden doen om uw familie te treffen maar u tijdens uw gevangenschap weinig of niks bewaakt zouden hebben. Deze voorstelling van zaken oogt weinig plausibel.

Gezien het feit dat uw ontvoering en uw ontsnapping weinig geloofwaardig overkomen, kan er ook geen geloof gehecht worden aan de overige bedreigingen die u als gevolg hiervan zou ontvangen hebben. Dit wordt nog versterkt door volgende opvallende zaken.

De taliban zouden na uw ontsnapping nog enkele brieven gestuurd hebben naar uw familie. De eerste brief kwam reeds aan toen u nog in Afghanistan verbleef. Het is echter frappant dat u niet gevraagd heeft wat de inhoud van de brief was (gehoorverslag 5/12/2013, p. 11). Men zou verwachten dat u alle mogelijke details in verband met uw problemen zou willen weten. Na uw vertrek uit

Afghanistan zijn er nog twee andere brieven gekomen, hiervan zou u de inhoud wel weten. In deze brieven werden u en uw familie bedreigd. U moest zich overgeven aan de taliban. Bovendien is het weinig waarschijnlijk dat de taliban meer dan één jaar (tot kort voor mizan 1391 (september/oktober 2012))(gehoorverslag 5/12/2013, p. 12) zouden wachten alvorens een tweede brief te versturen en dan nog eens bijna een jaar (tot iets voor saratan 1392 (juni/juli 2013) zouden wachten voor ze de 3de dreigbrief zouden schrijven (gehoorverslag 5/12/2013, p.13). Men zou verwachten dat de taliban sneller actie zouden ondernemen en niet telkens een jaar wachten alvorens een brief te sturen of actie te ondernemen. Daar komt nog bij dat het opmerkelijk is dat u geen een van de dreigbrieven kan voorleggen op het CGVS, u heeft immers contact met uw broer en hij heeft u de hulp aangeboden (gehoorverslag 5/12/2013, p. 3). Er dient te worden opgemerkt dat ook uw verklaringen hieromtrent niet duidelijk zijn. Eerst zegt u dat uw broer u vertelde dat hij indien nodig de dreigbrieven kon opsturen (gehoorverslag 5/12/2013, p. 3) om vervolgens te zeggen dat u niet weet waar de brieven nu zijn (gehoorverslag 5/12/2013, p. 4), u heeft niet eens de moeite gedaan om te vragen waar deze brieven zich bevinden. Dat u ogenschijnlijk weinig initiatieven ondernam om deze bewijsstukken die uw vrees kunnen staven te bekomen is zo weinig aannemelijk dat het de geloofwaardigheid omtrent het bestaan van deze brieven volledig onderuit haalt. Gezien er blijkt uit uw verklaringen dat u er meer dan bewust van was dat documenten die uw asielrelaas kunnen ondersteunen belangrijk zijn, raakt het bijgevolg kant noch wal dat u er geen moeite voor gedaan hebt om deze dreigbrieven die ooit in het bezit van uw broer waren voor te leggen. Uw weinig plausibele en weinig coherente verklaringen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw relaas.

Hetzelfde kan gezegd worden van de overige incidenten die uw familie zijn overkomen. In de eerste dagen na uw ontsnapping zouden de taliban enkele keren bij uw familie zijn langsgekomen maar ze zouden nooit iets gedaan hebben (gehoorverslag 5/12/2013, p. 13, 15). Men kan aannemen dat als ze daadwerkelijk achter u aanzaten ze enige druk op uw familie zouden gezet hebben, zeker gezien het feit dat u op de hoogte was van hun verblijfplaats en u deze gemakkelijk kon doorgeven aan de Afghaanse overheid.

De taliban zouden vervolgens uw vader gedood hebben op 20 jauza 1390 (10 juni 2011), na uw vertrek uit Afghanistan. Aangezien er geen geloof wordt gehecht aan uw ontvoering en ontsnapping wordt er ook geen geloof gehecht aan de feiten die hieruit voortgevloeid zouden zijn. Het is dus niet aannemelijk dat ze uw vader zouden hebben gedood. Dit wordt versterkt door het feit dat u niet weet of er een onderzoek is geweest naar de dood van uw vader. Hierover legt u onduidelijke verklaringen af. Tijdens uw eerste gehoor verklaarde u dat u niet weet of er een onderzoek is geweest omdat u niet meer in Afghanistan was om daarna te verklaren dat de politie naar uw huis gekomen is maar geen verdere acties heeft ondernomen (gehoorverslag 24/10/2013, p. 15) en vervolgens op 5 december 2013 zegt u dat uw familie zeker een klacht heeft ingediend maar denkt u dat er geen onderzoek is geweest (gehoorverslag 5/12/2013, p. 14). Het maakt er uw verhaal niet geloofwaardiger op.

Na de vermeende moord op uw vader zou er een tweede brief gekomen zijn maar u heeft er geen idee van wanneer (gehoorverslag 5/12/2013, p. 12). U weet enkel dat uw broer kort na deze brief, in mizan 1391 (september/oktober 2012), werd aangevallen door de taliban (gehoorverslag 5/12/2013, p. 12), dus meer dan één jaar na de moord op uw vader. Er werd een handgranaat naar zijn huis gegooid (gehoorverslag 5/12/2013, p. 13). Het is evenwel weinig waarschijnlijk dat de taliban meer dan een jaar niks van zich zouden laten horen en vervolgens nog eens een aanslag op uw familie zouden plegen en dit omwille van u. Men kan aannemen dat de taliban, met hun inlichtingennetwerk, er al lang van op de hoogte moeten geweest zijn dat u Afghanistan verlaten heeft. Daarenboven is het ook niet aannemelijk dat ze zolang gewacht hebben alvorens volgende actie te ondernemen. Tussen de vermeende moord op uw vader en de 2de brief heeft er zich geen enkel ander probleem voorgedaan (gehoorverslag 5/12/2013, p. 12). Na de aanslag op uw broer bleef het weer maanden kalm en dan hebben ze een derde brief gestuurd (gehoorverslag 5/12/2013, p. 13). Daarna hebben ze uw broer een tweede keer belaagd in saratan 1392 (gehoorverslag 5/12/2013, p. 4, 13). Ze zouden volgens uw verklaringen op hem geschoten hebben en hij heeft hierbij 4 vingers verloren (gehoorverslag 5/12/2013, p. 4, 13). Het is evenwel frappant dat u geen verder informatie heeft gevraagd aan uw broer over deze aanval (gehoorverslag 5/12/2013, p. 13). Van iemand die asiel aanvraagt kan men verwachten dat deze persoon alle informatie en details met betrekking tot zijn problemen wil weten, zeker als hierbij een dierbaar persoon i.c. uw broer, betrokken is. Het feit dat u er niet verder naar gevraagd heeft komt uw geloofwaardigheid niet ten goede. Na deze aanval heeft de taliban niks meer van zich laten horen (gehoorverslag 5/12/2013, p. 13). Daarbij aansluitend is het opvallend dat de taliban u nog steeds, na meer dan twee jaar, nog steeds zouden zoeken. U bent geen high target en het is weinig waarschijnlijk dat de taliban zoveel moeite zouden steken in het vinden van een onbelangrijk persoon (voor hen). Deze vaststellingen doen vermoeden dat deze gebeurtenissen niet hebben plaatsgevonden. Deze vaststelling ondermijnt nog verder de geloofwaardigheid van uw relaas.

Samenvattend wordt geoordeeld dat u het CGVS onvoldoende heeft kunnen overtuigen van het feit dat u de taliban dient te vrezen. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet.

In het licht van al het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw 'taskara' toont uw afkomst en identiteit aan en deze wordt niet betwist door het CGVS. De arbeidscontracten en de werkbadge die u voorlegt worden niet als bewijs aanvaard, daar ze zoals u zelf aangeeft vals zijn (gehoorverslag 24/10/2013, p. 15). De bevestigingsbrief vertoont een gesolliciteerd karakter daar ze op aanvraag werd opgesteld (gehoorverslag 5/12/2013, p. 3, 4), louter op basis van de verklaringen van uw broer en kan bovendien enkel als bewijs aanvaard worden als deze gepaard gaat met geloofwaardige verklaringen, wat i.c. niet het geval is. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voorzover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Hij voert aan dat hij door andere asielzoekers werd aangezet om bij zijn eerste verhoor te liegen, hij geeft deze fout toe en verklaart dat hij bij zijn tweede verhoor wel degelijk de waarheid heeft verteld.

Verder tracht hij met betrekking tot een aantal motieven te verklaren dat hij verkeerd werd begrepen. Hij betwist ook de motivering met betrekking tot de dreigbrieven. Verder legt hij een nieuw stuk neer: een brief van parlementslid F.N. die het verhaal van verzoeker bevestigt.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Nopens de vluchtelingenstatus

In zijn beslissing van 21 februari 2014 oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat geen geloof gehecht aan verzoekers verklaringen om de volgende redenen:

- (i) In zijn opeenvolgende verklaringen vertelde verzoeker twee verschillende verhalen. Pas na de pauze tijdens het gehoor op 24 oktober 2013 verklaarde verzoeker dat hij zijn echte problemen zou

- vertellen en dat de eerder afgelegde verklaringen foutief waren. Andere asielzoekers zouden hem immers verteld hebben dat hij zonder ondersteunende documenten geen kans zou maken op asiel. Hij werd aan valse documenten geholpen en lichtte deze toe met een fictief vervolgingsverhaal, namelijk dat hij omwille van zijn werk voor ART problemen kreeg met de taliban. Op het CGVS verklaarde verzoeker plots dat dit niet waar was en dat hij in werkelijkheid andere problemen had;
- (ii) het is dan ook opmerkelijk dat verzoeker op 5 december 2013 wel in het bezit was van een document i.v.m. zijn problemen omwille van zijn taxidienst (een bevestiging van een parlamentslid van zijn problemen) en dit meer dan twee jaar na zijn asielaanvraag op 28 september 2011. Verzoeker verklaart dit door te stellen dat hij zijn familie vertelde dat zijn procedure reeds was afgerond en dat hij de nodige verblijfsdocumenten bezat. Hierdoor zou hij geen documenten kunnen vragen hebben aan zijn familie. Dit wordt niet aanvaard, aangezien verzoeker reeds bij aankomst in België de mogelijkheid had om documenten te vragen aan zijn familie. Verzoeker heeft zijn verklaring en de vragenlijst bij DVZ maar afgelegd op 10 november 2011 en had toen reeds meer dan een maand de tijd gehad om een document te bekomen. Verzoeker heeft niet voldaan aan de medewerkingsplicht die van een asielzoeker wordt verwacht. Doordat hij eerst een valse verklaring heeft afgelegd wordt zijn algemene geloofwaardigheid aangetast;
- (iii) er zijn verschillen tussen verzoekers verklaringen van 24 oktober 2013 en 5 december 2013. Zo spreekt hij tijdens het eerste gehoor van een wagen en twee motorfietsen die hem tegenhielden. De wagen zou voor de zijne gestopt zijn en de motorfietsen zouden naast zijn wagen komen rijden zijn en teken gedaan hebben te stoppen Tijdens het tweede gehoor is er geen sprake meer van de twee motorfietsen en komt de andere wagen naast die van verzoeker rijden om hem te doen stoppen. Tijdens het eerste gehoor verklaarde verzoeker dat ze allemaal een wapen bij zich droegen maar bij het tweede gehoor had er slechts een van hen een wapen. Deze vaststelling laat concluderen dat de feiten zich niet hebben voorgedaan zoals verzoeker ze vertelt;
- (iv) verzoeker verklaarde tijdens het tweede gehoor dat de taliban hem niet vastbonden tijdens zijn ontvoering terwijl hij bij het eerste gehoor verklaarde dat ze hem in het begin vastgebonden hebben;
- (v) een van hen met verzoeker gesproken heeft maar hij weet niet wie, nochtans heeft hij tijdens het eerste gehoor verklaard dat deze persoon werd aangesproken met Maulawi Saheb;
- (vi) de wijze waarop verzoeker kon ontsnappen is opmerkelijk. Hij kon 's nachts ontsnappen terwijl niemand wakker was om verzoeker te bewaken. Verzoeker kon zonder meer wegkomen, en begon in de juiste richting te lopen door de stand van de maan. Hij volgde niet de route of de richting die hij nam met de auto en kwam onderweg enkele mensen tegen maar vroeg niemand om hulp (hij wou niet dat andere mensen hem zagen) tot hij een oudere man tegenkwam die hem wou helpen. Op de vraag waarom hij deze man wel kon vertrouwen en de andere mensen niet antwoordde verzoeker dat hij geen andere opties zag dan om hulp vragen, mocht hij gedood worden dan was het maar zo, wat een vreemde stelling is voor iemand die net ontsnapt is aan de taliban en zich eerst verborgen houdt om niet ontdekt te worden. Verzoeker vroeg hem niet waar hij zich bevond, wat vreemd is daar hij zo snel mogelijk thuis wou geraken en de weg diende te weten. Hij vroeg hem wel de weg uit te leggen. Dat verzoeker in het geheel niet gevraagd heeft waar hij zich bevond is vreemd, aangezien hij zijn familie verwittigde om hen gerust te stellen en laat uitschijnen dat ze hem zijn komen halen bij deze persoon;
- (vii) het is merkwaardig dat de taliban zoveel moeite zouden doen om verzoeker te ontvoeren, een list verzonnen en na zijn ontsnapping zoveel moeite deden om zijn familie te treffen maar verzoeker tijdens zijn gevangenschap weinig of niet bewaakt zouden hebben;
- (viii) aangezien verzoekers ontvoering en ontsnapping weinig geloofwaardig overkomen, wordt evenmin geloof gehecht aan de overige bedreigingen die hij als gevolg hiervan zou ontvangen hebben. Dit wordt nog versterkt door de volgende vaststellingen :
- (ix) na verzoekers ontsnapping zouden de taliban enkele brieven gestuurd hebben naar zijn familie. De eerste brief kwam aan toen verzoeker nog in Afghanistan verbleef. Verzoeker heeft niet gevraagd wat de inhoud van de brief was. Men zou verwachten dat hij alle mogelijke details in verband met zijn problemen zou willen weten. Na zijn vertrek uit Afghanistan kwamen er nog twee brieven, hiervan zou hij de inhoud wel kennen. In deze brieven werden verzoeker en zijn familie bedreigd. Hij moest zich overgeven aan de taliban. Het is weinig waarschijnlijk dat de taliban meer dan één jaar tot kort voor mizan 1391 (september/oktober 2012) zouden wachten alvorens een tweede brief te versturen en dan nog eens bijna een jaar tot iets voor saratan 1392 (juni/juli 2013) zouden wachten voor ze de 3de dreigbrief zouden schrijven. Men zou verwachten dat de taliban sneller actie zouden ondernemen en niet telkens een jaar wachten alvorens een brief te sturen of actie te ondernemen. Bovendien kan verzoeker geen van de dreigbrieven voorleggen op het CGVS, hij heeft immers contact met zijn broer en hij heeft hem de hulp aangeboden. Verzoekers verklaringen hieromtrent zijn niet duidelijk. Eerst zegt hij dat zijn broer hem vertelde dat hij indien nodig de dreigbrieven kon opsturen om vervolgens te zeggen dat hij niet weet waar de brieven nu zijn, verzoeker heeft niet

eens de moeite gedaan om te vragen waar deze brieven zich bevinden. Dat verzoeker zo weinig initiatief ondernam om deze bewijsstukken die zijn vrees kunnen staven te bekomen is zo weinig aannemelijk dat het de geloofwaardigheid omtrent het bestaan van deze brieven volledig onderuit haalt. Aangezien hij luidens zijn verklaringen duidelijk bewust is dat documenten die zijn asielaanvraag kunnen ondersteunen belangrijk zijn, is niet aannemelijk dat hij geen moeite deed om deze dreigbrieven die ooit in het bezit van zijn broer waren voor te leggen;

- (x) hetzelfde geldt met betrekking tot de overige incidenten die zijn familie zijn overkomen. In de eerste dagen na zijn ontsnapping zouden de taliban enkele keren bij zijn familie zijn langsgekomen maar ze zouden nooit iets gedaan hebben. Indien ze werkelijk achter verzoeker aanzaten zouden ze enige druk op zijn familie gezet moeten hebben, zeker aangezien verzoeker op de hoogte was van hun verblijfplaats en deze gemakkelijk kon doorgeven aan de Afghaanse overheid;
- (xi) de taliban zouden verzoekers vader gedood hebben op 20 jausa 1390 (10 juni 2011), na zijn vertrek uit Afghanistan. Aangezien er geen geloof wordt gehecht aan zijn ontvoering en ontsnapping wordt evenmin geloof gehecht aan de feiten die hieruit voortgevloeid zouden zijn. Het is aldus niet aannemelijk dat ze zijn vader zouden hebben gedood. Dit wordt versterkt door het feit dat verzoeker niet weet of er een onderzoek is geweest naar de dood van zijn vader. Hij legt hierover onduidelijke verklaringen af. Tijdens zijn eerste gehoor verklaarde verzoeker dat hij niet weet of er een onderzoek was omdat hij niet meer in Afghanistan was om daarna te verklaren dat de politie naar zijn huis kwam maar geen verdere acties ondernam. In zijn gehoor op 5 december 2013 verklaarde verzoeker dan weer dat zijn familie zeker een klacht heeft ingediend maar denkt hij dat er geen onderzoek is geweest;
- (xii) na de vermeende moord op zijn vader zou er een tweede brief gekomen zijn maar verzoeker weet niet wanneer. Hij weet enkel dat zijn broer kort na deze brief, in mizan 1391 (september/oktober 2012), werd aangevallen door de taliban, dus meer dan één jaar na de moord op zijn vader. Er werd een handgranaat naar zijn huis gegooid. Het is weinig waarschijnlijk dat de taliban meer dan een jaar niets van zich liet horen en vervolgens nog eens een aanslag op zijn familie zouden plegen en dit omwille van verzoeker. Men kan aannemen dat de taliban, met hun inlichtingennetwerk, er al lang van op de hoogte moeten geweest zijn dat verzoeker Afghanistan verlaten heeft. Daarenboven is het ook niet aannemelijk dat ze zolang gewacht hebben alvorens volgende actie te ondernemen. Tussen de vermeende moord op zijn vader en de tweede brief deed er zich geen ander probleem voor. Na de aanslag op zijn broer bleef het weer maanden kalm en dan hebben ze een derde brief gestuurd. Daarna hebben ze verzoekers broer een tweede keer belaagd in saratan 1392. Ze zouden op hem geschoten hebben en hij heeft hierbij vier vingers verloren. Het is evenwel frappant dat hij geen verder informatie heeft gevraagd aan zijn broer over deze aanval. Van iemand die asielaanvraag kan men verwachten dat deze persoon alle informatie en details met betrekking tot zijn problemen wil weten, zeker als hierbij een dierbaar persoon i.c. zijn broer, betrokken is. Het feit dat hij er niet verder naar gevraagd heeft komt zijn geloofwaardigheid niet ten goede. Na deze aanval liet de taliban niets meer van zich horen. Het is opvallend dat de taliban verzoeker nog steeds, na meer dan twee jaar, zouden zoeken. Verzoeker is geen high target en het is weinig waarschijnlijk dat de taliban zoveel moeite zouden steken in het vinden van een onbelangrijk persoon (voor hen). Deze vaststellingen doen vermoeden dat deze gebeurtenissen niet hebben plaatsgevonden.

Waar verzoeker aanvoert dat hij spijt heeft van zijn beslissing om valse documenten te gebruiken en thans volledig open kaart te spelen, stelt de Raad vast dat op de asielaanvraag een medewerkingsplicht rust, hetgeen inhoudt dat hij een inspanning moet leveren om correcte, waarheidsgetrouwe en zo volledig mogelijke inlichtingen te verschaffen aan de asielaanvraag instanties, zodat deze een correcte beslissing kunnen nemen over de asielaanvraag. Het feit dat verzoeker in eerste instantie bewust valse inlichtingen heeft verschaft en valse stukken heeft gebruikt, is een eerste negatieve indicatie bij de beoordeling van zijn asielaanvraag.

Waar verzoeker aanvoert dat hij verkeerd werd begrepen bij zijn gehoor verklaarde verzoeker tijdens het eerste gehoor op 24 oktober 2013 dat hij gestopt werd door een jeep en twee motorfietsen (gehoorverslag 24 oktober 2013, p. 19), terwijl hij tijdens tweede verhoor op 5 december 2013 verklaarde dat hij gestopt werd door slechts een auto (gehoorverslag 5 december 2013, p. 5). Het feit dat verzoeker thans in zijn verzoekschrift herhaalt dat hij werd tegengehouden door twee motoren en een wagen, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker geen eensluidende verklaringen op dit vlak heeft afgelegd. Waar verzoeker aanvoert dat hij met betrekking tot het dragen van een wapen door zijn belagers, hij deze niet kon zien omdat deze wapens verstopt waren onder hun gewaden, stelt de Raad vast dat verzoeker verklaarde, enerzijds, *'ze waren allemaal gewapend'* (gehoorverslag 24 oktober 2013, p.19) en anderzijds, *'een van hen had een wapen op zijn knie, hij had het gewikkeld met chadar rond zich, hij toonde zijn wapen en vroeg me verder te rijden'* (gehoorverslag 5 december 2013,

p. 6). De omstandigheid of de wapens door zijn belagers verhuld werden of niet, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker enerzijds verklaarde dat ze allemaal gewapend waren en anderzijds verklaarde dat slechts één van hen gewapend was.

Op de vraag of zijn handen gebonden waren, antwoordde verzoeker tijdens het eerste gehoor dat zijn handen gebonden werden toen hij binnenkwam (gehoorverslag 14 oktober 2013, p.19), terwijl hij tijdens het tweede gehoor op dezelfde vraag uitdrukkelijk antwoordde dat hij niet werd vastgebonden (gehoorverslag 5 december 2013, p.9). Ook waar verzoeker aanvoert dat de personen die hij vermeldde als Maulawi Sahi (Maulawi Saheb) de geestelijke titel is en geen naam, doet geen afbreuk aan het feit dat hij verklaarde geen idee te hebben met wie hij sprak. De vraag of het daarbij gaat om een eigen naam dan wel een religieuze titel doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Waar verzoeker thans verklaarde dat hij kon ontsnappen doordat zijn handen waren losgemaakt bij het avondgebed, doet dit geen afbreuk aan de vaststelling dat het opmerkelijk is dat hij niet beter werd bewaakt en dat hij meteen in de juiste richting kon lopen, zelfs zonder de richting te volgen die hij had genomen met de auto.

Met betrekking tot het motief dat het vreemd is dat verzoeker bewust het risico nam door een oudere man te worden geholpen en als dit zo was bereid was gedood te worden, dit terwijl hij net ontsnapt aan de taliban en zich verborgen hield, beroept verzoeker zich thans in zijn verzoekschrift op het feit dat dit na het middaggebed was, omdat traditie wil dat iemand die dan om hulp vraagt steeds geholpen wordt. Dit kan door de Raad enkel beschouwd worden als een postfactum verklaring, die geenszins blijkt uit verzoekers verklaringen. Integendeel, de Raad stelt vast dat verzoeker op de vraag hoe hij die man kon vertrouwen, hij enkel antwoordde dat hij geen opties meer had en bereid was te sterven (Gehoorverslag 5 december 2013, p 7). Het motief dient aldus te worden behouden. Ook waar verzoeker aanvoert dat de zoon van de oude man hem begeleidde tot in Mese Ainak, waar zijn broer hem kwam ophalen, is dit een postfactum verklaring die niet kan worden afgeleid uit verzoekers verklaringen (Gehoorverslag 5 december 2013, p. 7).

Met betrekking tot de dreigbrieven voert verzoeker aan dat deze niet kunnen worden voorgelegd aangezien deze zich bij de politie bevinden die ze onderzoekt. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker hiermee niet betwist dat het merkwaardig is dat verzoeker niet kan duiden wat de inhoud was van de eerste brief, die hij nochtans ontving toen hij nog in Afghanistan was. Evenmin betwist hij dat het onwaarschijnlijk is dat de taliban meer dan een jaar zouden wachten alvorens een tweede brief te versturen en dan nog eens bijna een jaar voor de derde dreigbrief. De Raad acht het terecht merkwaardig dat, indien de taliban verzoeker werkelijk wilden treffen, hun acties elkaar niet sneller opvolgden. Waar verzoeker aanvoert dat de brieven bij de politie liggen en er niet over kon beschikken, is ook dit een postfactum verklaring, die geenszins blijkt uit de verklaringen die verzoeker aflegde (Gehoorverslag 5 december 2013, p.12-13). Bovendien verklaarde verzoeker dat zijn broer indien nodig de brieven kon opsturen (Gehoorverslag 5 december 2013, p. 3).

Het feit dat verzoeker de aanvallen van de taliban kon beschrijven en het tijdstip van de brieven kon aanduiden doet hieraan geen afbreuk. Bovendien werd vastgesteld dat verzoeker niet wist of er een onderzoek was naar de dood van zijn vader (gehoorverslag 24 oktober 2013, p. 15), daarna verklaarde hij dan weer dat zijn familie klacht indiende maar dat er geen verder onderzoek was (Gehoorverslag 5 december 2013, p. 13).

Waar verzoeker betwist dat hij voor de taliban een onbelangrijk persoon was en verwijst naar het feit dat familiale vetes in Afghanistan jaren kunnen duren en de taliban probeert op die manier verzoeker te dwingen terug te keren naar Afghanistan, is ook dit een loutere bewering waarmee verzoeker postfactum de geloofwaardigheid van zijn verklaringen tracht te herstellen. De motieven dienen als een geheel te worden gelezen en niet als een amalgaam van van elkaar losstaande zinnen. Tedezen is de Raad met de commissaris-generaal van oordeel dat de lange tussenpozen tussen de beweerde acties van de taliban, verder afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen. Voorts betwist verzoeker niet dat hij geen verdere informatie vroeg aan zijn broer over de aanval op hem. Eveneens werd vastgesteld dat het weinig geloofwaardig is dat de taliban verzoeker, die een zeer laag profiel heeft, na meer dan twee jaar nog actieve van de taliban wordt gezocht en dat de taliban zich daartoe zoveel moeite zou getroosten..

Waar verzoeker tenslotte nog wijst dat het voor hem niet mogelijk was om stukken op te vragen die bij de politie liggen, werd vastgesteld dat verzoeker, toen hij werd gehoord, nooit heeft verklaard dat de dreigbrieven bij de politie lagen. Waar verzoeker een brief van parlementslid F.N. neerlegt, werd terecht vastgesteld dat deze brief waarin verzoekers relaas wordt bevestigd, een gesolliciteerd karakter vertoont en werd opgesteld louter op basis van verzoekers eigen verklaringen. Een dergelijk stuk geldt niet als bewijs van verzoekers verklaringen en kan enkel dienen ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen, wat, gelet op hogerstaande bespreking, tedezen niet het geval is.

De motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier worden door de Raad als pertinent en draagkrachtig beschouwd en derhalve bevestigd. De Raad is dan ook van oordeel dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2.2. Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op het feit dat de door verzoeker aangevoerde vervolgingselementen niet geloofwaardig zijn, kunnen deze elementen evenmin in aanmerking worden genomen voor wat betreft het bestaan van een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet. Evenmin wijst verzoeker op andere elementen die hierop zouden kunnen wijzen. Met betrekking tot het risico op ernstige schade wegens een internationaal of binnenlands gewapend conflict, wordt in de bestreden beslissing besloten wat volgt :

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen “open combat” gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke “collateral damage” onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en

plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

De Raad stelt vast dat deze beoordeling steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Deze beoordeling wordt door verzoeker op generlei wijze betwist in het verzoekschrift. De Raad bevestigt dan ook deze beoordeling.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT